

01

5. årg. februar 2015

Aktive Seniorer

DEN FYNISKE LANDSBY VENTER BESØG AF SENIORERNE

06

04

BLINDE HENRIK

Det er 80 år siden 'Blinde Henrik' døde, men han æres stadig som én af hedens opdyrkere i Kongenshus Mindepark.

12

HVOR BLEV DE AF?

Gensyn med Tommy Kofoed

08

DRØMMEN OM DET TABTE LAND

Er Carsten Johnsens drøm også din drøm?

Aktive Seniorer
Nr. 1 - februar 2015

AKTIVE SENIORER

udgives af Foreningen for Danske Adventist-seniorer. I 2015 sendes det til alle medlemmer i Adventistkirken, der er fyldt 60 år - uden beregning. Udgifterne til tryk og porto er dog stadig stigende, hvorfor gaver til bladet og foreningens arbejde modtages med tak. Gavebeløb kan indbetales på foreningens konto i Danske Bank - reg. nr. 1551 konto nr. 000 690 2154. Ønsker man fradragsret for gavebeløb skal man i stedet indbetale direkte til Adventistkirken og øremærke det til "Seniorafdelingen".

Adventistseniorer i udlandet kan få Aktive Seniorer tilsendt som pdf-fil via mail. Tilmelding foregår til walder@hafnet.dk

Redaktion: Walder Hartmann (ansvh.)
tlf. 7589 5619, e-mail: walder@hafnet.dk,
Birthe Bayer, Harry Sættem

Layout: Bohsen - grafik & medier

Tryk: Øko-tryk

Forside foto: Den fynske Landsby ved forårstid, tilgængelig på deres hjemmeside.

Deadline for stof til næste blad: 1. april 2015
Næste blad udkommer: Maj 2015

ISSN: 2244-9930

FORENINGEN FOR DANSKE ADVENTISTSENIORER

Formand: Bent Nielsen, tlf. 65902570

Næstformand og redaktør:
Walder Hartmann

Kasserer: Doris Jørgensen

Sekretær: Birthe Bayer

Øvrige bestyrelsesmedlemmer:

Sonja Bäckström, Elbjørg Meiner-Madsen,
John Ravnkilde, Hanne Schantz og
Harry Sættem.

Leder:

Formandens hilsen

**Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer,
kommer jeg igen og tager jer til mig,
for at også I skal være, hvor jeg er.**

(Joh 14,3)

Jeg er ikke profet. Jeg kan ikke forudsige fremtiden. Jeg er ikke spåmand. Jeg kan ikke sige hvad der skal ske i året 2015. Jeg er gået ind i året 2015, det ved jeg, men må lade Gud vise, hvad der skal ske.

Jeg må erkende at tiden går, og at tiderne forandrer sig. Jeg ser ting ske i verden, som til tider gør mig bange. Sommetider ser jeg Biblens budskab gå mere og mere i opfyldelse. Jeg føler ofte mine tanker flyver lidt omkring, men de lander gerne ved Guds ord, -Guds løfter, Guds kærlighed. Det giver mig fred og ro. Min tro vokser, og jeg kan se fremad mod målet. Målet for os er himlen. Den nye jord ligger lidt længere borte, men er vort endelige mål. Vi har fået løfte om at skulle opleve både himlen og den nye jord, og dermed ligger evigheden foran os.

Det vi kan se frem til er, at Jesus kalder på os. Det vi kalder opstandelsen. Ikke alle tror på en opstandelse, men Jesus siger, at han er opstandelsen og livet. Hvis ikke der var en opstandelse, var der ikke et evigt liv.

Biblen taler om fremtiden. Derfor er det muligt for os at drømme. Vi har en længsel efter noget større.

Livet vil give os store udfordringer på den nye jord. Vi skal alle tale det samme sprog. Vi skal alle forblive unge. Vi skal alle være sunde og raske. Vi skal alle holde af hinanden.

Jo mere vi tænker på den nye jord, vil der komme nye tanker op. Jeg tror det er godt at tænke på evigheden .det giver en større tro.

Gud ønsker vi snart skal mødes under bedre forhold end denne jord kan tilbyde. Jesus har betalt løsesummen for os. Må vor tro på dette give os mere håb. Vi tilhører Ham. Lad ikke tvivlen komme ind i vore tanker. ♦

De bedste hilsner

Bent Nielsen

Af: Bent Nielsen
Foto: Birgitte Bohsen

FORENINGEN FOR DANSKE
ADVENTISTSENIORER

Redaktionelt:

Stol du kun på dit Fadervor...

Forleden havde vi besøg. I samtalens løb kom vi til at tale om religion. Bl.a. sagde vores gæst: "Jeg holder mig nu til Fadervor, det er nok for mig!"

Ifl. Kristeligt Dagblad er danske børn og unge dem, der kender Fadervor bedst - efter finnerne. Og alligevel bruger avisen overskriften: Kristendommens vigtigste bøn er måske på retur.

I artiklen hedder det endvidere: "I Danmark har det de senere år flere gange været debatteret, om Fadervor skulle forbydes i folkeskolen. Hvor mange børn og unge, der faktisk kan bønner, som er den ældste og mest grundlæggende i den kristne kirke, aner man ikke. Der findes ingen undersøgelser, ingen statistikker, kun fornemmelser, og det er ikke bare ærgerligt, men problematisk, mener flere kirkeeksperter..."

Fadervor er bønner, der omspænder hele verden. Vi beder den ofte i både kirker og hjem, men er det bare blevet en remse, eller er den stadig en aktuel bøn at bede?

TØR VI BEDE: DIN VILJE SKE???

Vi beder Fadervor i mange situationer. Måske mest, når vi

er lidt bange. Vi er bange for at miste, miste værdierne, miste vore kære, miste vort helbred. Gud kan forhindre det; men vil han altid gøre det?

Hvordan kan vi egentlig vide, hvad der er Guds vilje, og hvad vi beder om efter egen vilje. Vi behøvede jo sloet ikke at bede om, at Guds vilje måtte ske, hvis den i forvejen skete iblandt os, og hvis ikke vi selv og hele verden levede under en stadig boykot imod denne vilje.

I Fadervor lader Jesus os særdeles tydeligt forstå, at Guds vilje ikke sker mellem os. Det antyder han gennem den særlige form, hvorunder vi skal bede: Din vilje ske, som den sker i Himmelen, således også på jorden.

Vi har lov til at være overbeviste om, at hvis vi underordner os Guds vilje, så betyder det fred og fuldbyrdelse i vort liv. Han har jo lovet os, at alle ting samvirker til gode for dem, der elsker ham.

Fadervor omslutter både de største og de mindste ting i tilværelsen. Vi beder: Giv os i dag vort daglige brød. Det handler ikke bare om brød, men om alle vore basale behov - både de materielle og de åndelige. Uden denne mulighed ville vi i forfærdende grad have

været ladet alene. Vi har lov til ikke alene at bede om kraft fra det høje, at gribe efter Guds hånd, men også at tage imod de mønter, som han har i sin hånd. Selv en stor Gud tager sig af menneskers små ting.

Hvis du føler, at tiden løber fra dig, og at der stilstand i dit liv - så vid, at Gud venter sammen med dig. Når du tror, at du har prøvet alt og alligevel står der rådvild - så vid, at Gud har en løsning. Når du ikke forstår noget som helst, og du føler dig forvirret og frustreret, så vid, at Gud har svaret. ♦

Stol du kun på dit Fadervor, lad dig derfra ej forlokkes, himmel og jord engang forgår, aldrig dog Fadervor rokkes.

Af: Walder Hartmann
Foto: thinkstockphoto.com

Blinde Henrik

Nedenstående historie er skrevet af en lokalhistoriker fra Agerskov. Han fortæller om en nabo til sit barndomshjem, 'Blinde Henrik', der mistede synet; men ikke lod sig slå ud af omstændighederne. Han hed egentlig Heinrich Schmidt og var far til Marie Schmidt, der underviste i børneskolen på Vejlefjord i 1950'ern og morfar samt oldefar til flere, der har tilknytning til Vejlefjord menighed. Vi gengiver træk af 'Blinde Henriks' skæbne her.

Omkring 1900 løb min mors hjem, Lebeck ved Toftlund, som Lebeckslægten stammer fra, tør for tørvedynd og flaver (lyngtørv). Min morfar Peder Hansen Schack købte så en tørvegrav-ningsret på Frederik Andresens ejendom på Hyrup Vesterhede.

I det gamle landbrug kom den tid, da der skulle graves tørv, hen i maj. Til den lejede mose var der flere kilometer, så der rykkedes ud med hest og vogn allerede ved firetiden om morgenen. Der var mad med til hele dagen, fedtebrød med en stenhård ost, der kunne skæres i papirtynde skiver, byggrød, der holdtes varm i en hokasse og hjemmebrygget øl i en skægge-mand.

I vore dage ved mange egentlig ikke, hvor bitterligt koldt det kan

være morgen og aften hele maj igennem og ind i juni. Dagens dont blev begyndt med kuldegys, men snart vandt solen overhånd. Midt på dagen kunne der være ulidelig varmt på den sorte mose, men mod aften kom kulden igen. Vi drenge færdedes i bare ben og anede ikke, hvad forkølelse var.

Tørvegravningen var selvfølgelig noget ensformig, men tørvetiden var nu ikke kedelig. Hede- og mosebund duftede stærkt, der var blomstrende planter og fugleliv. Hver dag klokken 10 kom en forrykt kukmand flyvende og satte sig på en bestemt pæl. Den kikkede vidunderligt, men brugte det meste af tiden til at skælde os ud, og vi drillede den naturligvis. Der var egentlig lidt afveksling det meste af dagen.

Næsten daglig kom naboen oppe fra Hyrup Sønderhede ned over marken, når han flyttede sine dyr. Han var en høj, statelig mand med stort fuldskæg, skrævede over pigtrådshegnet og kom hen og slog en snak af med min far. Der var blikfang ved manden, og vi spurgte: Hvem er den mand, far? Det var Blinde Henrik.

BLINDE HENRIK

Heinrich Schmidt var født den 26. september 1856 i Nørre Løgum. Hans mor hed Anne Bothilde Boisen, og Henrik var, som det hedder på sønderjysk, sin mors barn, d.v.s. han var født uden for ægteskab. Hun måtte fægte sig frem og søge pladser, hvor hun kunne få lov at tage sin dreng med. Hun var en brav kvinde og fik for sin dygtig-

I hjemmet på Sønderhede var man glade for heste. Bemærk at drengen til hest er Viggo Nørskov Olsen, der tilbragte mange ferier hos familien.

hed gode pladser, hvor man tog vel imod hende.

Som syvårig dreng fik Henrik kalk slyngt i et øje. Det gav betændelse, og synet på det ene øje gik tabt.

Senere blev Anne Bothilde Boisen gift med Karl Hedelund, der også gik under navnet Karl Skytte.

Da tiden var til det, kom Henrik ud at tjene. Han var stærk og villig og fik let plads. Skolegang blev det vist ikke så meget til, men uro i sjælen var der.

I 1880'erne trak Amerika i mange unge mennesker. Henrik drog sammen med en ven, Kresten Lassen fra Vesterheden til Minnesota og havnede på et metalstøberi. En dag sprang en støbeform i luften, og det glødende metal traf hans raske øje. Derefter var han praktisk taget blind, og kunne kun skimte stærkt lys, når det holdtes direkte for øjnene af ham.

Sandsynligvis har Henrik allerede på dette tidspunkt været medlem af en adventistmenighed og har sikkert modtaget nogen hjælp fra denne, men hans livsvilje og energi fejlede ikke noget uanset den svære prøvelse. Det blev til en lille tobaksforretning, som han passede godt og kunne ernære sig ved. Der har vistnok været noget med en pige, men det ved man ikke bestemt.

En dag kom der brev, at hans mor og stedfar nu var gamle og behøvede hjælp. Henrik pakkede og rejste med tog til New York, fik skibsløjlighed til Hamborg og fandt nordpå til Over Jerstal. Bagagen bar han selv på nakken, og en dag trådte han ind i forældrenes lille hede hus på Sønderheden. Om den besværlige rejse, sagde han blot, at han havde haft Vorherre ved hånden, og det var "slett så galt".

Kort efter fandt han sammen med Ane Marie Frank, smededatter fra Gestrup i Agerskov sogn, og det blev til bryllup.

HJEMMET PÅ SØNDERHEDE

Gammel og ung familie rykkede sammen i hede huset. Til ejendommen var megen hede og heldigvis også mosejord. Der kunne graves tørv til eget forbrug og til salg. Mosen må en tid have været familiens væsentlige underhold.

Med skovl og spade begyndte mand og kone at kulegrave hedejorden; med tiden blev det til en plov, der blev trukket af stud og hest sammen.

Henriks ulykker havde hverken berøvet ham forstanden eller energien. Hans hænder stod aldrig stille. Han færdedes på sin ejendom, som om han vitterligt kunne se, og med tiden vovede han sig længere og længere bort fra hjemmet. Han kunne bedømme hestes og kreaturers udseende og stand alene ved hjælp af hænderne.

En vinterdag var Henrik med et lille selskab i kane, der for uhjælpeligt vild i snefoget og havnede i Gammelskov mose med dybe huller. Der var næsten fortvivlelse, indtil Blinde Henrik gik hen og tog hesten ved hovedlaget og førte kanen sikkert ind på kendt vej.

Anne Marie og Henrik Schmidt fik en børneflokk, der fik lært arbejde og nøjsomhed. Ethvert lille fremskridt i hjemmet og bedriften føltes af alle som noget opløftende. Der kunne bygges lidt, besætningen voksede, heden svandt.

De sidste år levede de to ægtefæller hos den søn, der overtog den lille ejendom og fortsatte bedriften. Begge var de åndsfriske og virksomme. Henrik fik endda gennem Dansk Blindesamfund

Anne Marie og Henrik Schmidt sammen med to af børnene: Sofie og Emil.

en førerhund, der blev ham en tro følgesvend.

Henrik døde den 5. september 1935, Anne Marie fulgte efter den 27. februar 1936, de ligger begge begravet på Bevtoft Kirkegård. Jordfæstelserne blev forrettet af en adventistpræst. Livet igennem havde de været trofaste medlemmer af en sønderjysk adventistmenighed; hvad der end hændte dem, søgte de deres trøst i troslivet. (I Kongenshus mindepark kan man stadig se en sten med deres navne, fordi de havde været med til at opdyrke hedejord).

Der kunne jo sikkert udvikles nogen filosofi over Heinrich Schmidts livsskæbne: Hvordan bar mennesker modgang før i tiden, og hvordan bærer de den i dag? Det vil jeg lade fare. Jeg har kendt Blinde Henrik og kan fortælle om ham.

Det er hermed sket. ♦

Vi mødes i den fynske landsby

Der indkaldes hermed til ordinær generalforsamling i Foreningen for danske Adventist-seniorer - søndag den 26. april - i Adventkirken, Odense. Dagsorden ifl. foreningens vedtægter. Før generalforsamlingen arrangeres der rundtur i Den fynske Landsby med efterfølgende middag til deltagerne. Generalforsamlingen afholdes fra kl. 14 - ca. 16.

I henhold til vedtægterne for Seniorforeningen skal der i år afholdes ordinær generalforsamling. Generalforsamlingen i år bliver speciel, fordi der fremlægges forslag til vedtægtsændringer, som vil gøre samarbejdet med Den danske Union mere smidigt. Dette vil både gavne vort kirkelige fællesskab, foreningens arbejde og de enkelte medlemmer i foreningen. Det er derfor af stor betydning, at denne generalforsamling bliver vel besøgt. Kom derfor til Odense og vær med til at forme det fremtidige arbejde blandt Adventistkirkens seniorer.

ODENSE ER ET BESØG VÆRD

Bestyrelsen for Seniorforeningen er godt klar over, at en generalforsamling i sig selv ikke er noget tilløbsstykke. Det plejer derimod seniorernes forårsudflugt at være. Vi prøver derfor at lægge op til en søndag med indhold - i en by, der altid er et besøg værd.

I Odense findes bl.a. Den fynske Landsby. Et besøg i Den Fynske Landsby er som en tur på landet i digteren H.C. Andersens tid. Museet består af en række gårde og huse, der alle oprindeligt har stået i landsbyer rundt om på Fyn og øerne. Her er genskabt et miljø med de for Fyn så karakteristiske bindingsværksbygninger, med blomstrende haver, med hegn og husdyr, gadekær og bygade - alt sammen omgivet af dyrkede marker. Vi mødes derfor ved indgangen til Den fynske Landsby kl. 10.30.

Deltagere fra den vestlige del af Danmark sørger selv for transporten til Odense, mens det denne gang er deltagerne fra Sjælland, der kan nyde turen i en fælles bus. Bussen afgår fra Nærum kl. 07.30 med opsamling i Roskilde og Ringsted på vej til Fyn.

Efter et par timer i landsbyen bydes der på en god middag, før vi

samles til generalforsamling, hvor enhver er velkommen - også seniorer, der endnu ikke er medlem af foreningen.

Prisen for at deltage i dette arrangement er kun kr. 150 pr. person, uanset om man deltager i busturen fra Sjælland eller selv kører til Odense.

Af hensyn til bus og middag er det nødvendigt at melde sin deltagelse på forhånd - og helst senest 1. april - til Bent Nielsen på tlf. 65902570 - eller bent.nielsen@adventist.dk ♦

Af: Walder Hartmann

Seniorerne mødes også:

- Seniorfest på Nærum Privatskole, for tidligere elever - søndag den 10. maj kl 14.00
- Årsmødet på Himmerlandsgården 13.-17. maj
- Seniordag i Randers menighed - sabbaten 13. juni
- Seniorstævne på Skarrildhus - 7.-12. juli
- Julemiddag i Nærum - søndag 8. november
- Julemiddag i Ll. Nørlund - søndag 22. november

Os i mellem

Nyfødte danskere har udsigt til et langt liv. Det viser en ny undersøgelse, Ældre Sagen står bag, og som bygger på tal fra både Danmarks Statistik og analysegruppen DREAMs befolkningsfremskrivning.

Undersøgelsen viser, at mænd og kvinder generelt vil leve ti år længere i 2100 sammenlignet med i dag. Det betyder, at middelalderen for mænd er 91 år i år 2100, mens den for kvinder er 92,5 år.

Andre seniorer er også aktive

Initiativet til stiftelse af den frivillige organisation Seniorer uden Grænser blev taget af Stig Elliot Nyegaard i begyndelsen af 2004. Forskellige samtaler med ildsjæle, der for egen regning havde igangsat projekter i ulande, overbeviste ham om, at der var andre, der ville tilbyde viden og erfaringer som hjælp til de lande, der viser interesse for udvikling.

Målet var at danne netværk for aktive seniorer, så deres erfaringer kunne blive til gavn for fattige og undertrykte. Alle skulle arbejde uden løn. Iværksatte projekter skulle fastholdes under devisen "Hjælp til selvhjælp". ♦

Du kan læse mere om Seniorer uden Grænser på www.seniorerudengraenser.dk

Husk i øvrigt at følge med på adventistseniorernes egen hjemmeside senior.adventist.dk, hvor der hele tiden kommer nye indslag.

Sundere livsstil

Hovedårsagen til, at vi forventes at blive ældre i fremtiden er, at vi generelt har større fokus på sundhed i forhold til tidligere, lyder meldingen fra analysegruppen DREAM:

»Det er både et resultat af, at der er en større bevidsthed om at leve sundere i dag, end der måske har været historisk. Samtidig bliver der også gradvist flere og mere avancerede behandlingstilbud, der kan virke livsforlængende,« siger Marianne Frank Hansen, souschef i DREAM, til Berlingske Nyhedsbureau. ♦

175 seniorer deltog i seniorforeningens julemiddage

To søndage i november havde Foreningen for danske Adventistseniorer indbudt til Juletræf i hhv Nærum og Ll. Nørlund. Begge steder var der fuldt hus og god stemning.

John Ravnkilde, der altid har hjulpet mennesker med at få tiden

til at gå, fortalte begge steder om sit liv som urmager, samtidig med at han muntert causerede om begrebet tid. Tempus fugit - fastslog han og overlod beredvilligt en god del af eftermiddagen til musikalske indslag i årstidens stil.

Deltagerne i Ll. Nørlund fik

den ekstra oplevelse, at Carsten Thomsen og Inger Kjartansdottir fyldte den lille kirke med klange, der bjergtog alle.

Endnu er der længe til november, men successen bliver gentaget begge steder. ♦

Drømmen om det tabte land

LAD OS VÆRE VISIONÆRER AF GUDS NÅDE, SANDE DRØMMERE.

"Gud Herren plantede en have i Eden ude mod øst, og der satte han det menneske, han havde formet. ... Så sendte Gud Herren dem ud af Edens have ... og øst for Edens have anbragte han keruberne og det lynende flammesværd til at vogte vejen til livets træ."

Dette er ingen folkloristisk myte, vævet med tusindvis af tynde tråde fra ti tusind løse legender gennem hundredtusinder forlorne år. Nej, det er et lakonisk pennestrøg fra en guddom-

melig pen. Det er rapporten om en faktisk hændelse mættet med dramatisk realisme i hver staveelse. Og den stenhårde kerne af dyster virkelighed, som rapporten drejer sig om, er synden. Det er syndefaldet, som her har fået sine sorte runer ridset ind på de første blade af slægtens annaler.

Sic transit gloria mundi. Paradisets funklende perleporte var hermed lukket lige foran menneskets øjne. Tusmørkets interregnum var et ubønhørligt faktum i vor verden. Fra det øjeblik af ser vi et tog af mennesker, hjemløse og fredløse på jorden, en pilgrimsflok på endeløs og ensformig vandring mod det ukendte fjerne.

Men dette, at de fleste blandt dem stadig rykkede frem mod et hav af tåge, som de ikke kendte, det var sandelig deres egen skyld. Det var deres egne hjerters genstridighed de havde at takke for, at de aldrig kunne få øje på noget vinkende mål på deres vandring. I deres perverse sind fandt de mere glæde i at synge deres eget lille sentimentale refræn om tragediens ubønhørlighed end ved at

” **Sådan er drømmen om det tabte paradys, mindet om lykkens tidsalder på jorden, da lyden af Guds fodtrin endnu kunne høres i stilheden fra aftenen, som skumrede mellem træerne.**

følge de strejf af lys i mørket, som Gud lod skinne for at lede dem ud af tragedien.

Allerede i antikkens hjerte voksede det sig stærkt og levende - sagnet om "Atlantis" - vidunderlandet i vest, som sank i havet og forsvandt på en eneste nat, uden Gud i verden, uden regnbuens løfterige glans over dødsdalen og undergangen.

Og så frem til vor egen tid og vore egne søvnløse nætter. Har du set det moderne menneskebarn, når det rejser sig op fra sit leje for ligesom at kaste et sidste blik tilbage ind i det tabte land? Det er et drømmeland båret af slægtens minder. Men her er det hjerterne,

som mindes. Kolde hjerner har ingen hukommelse at tale om. Det er de intenst bankende og varme længselsfulde hjerter, som bærer på mindet, også på mindet om svundne årtusinder. De mindes et urtidens El Dorado, guldlandet uden guld. Jeg mener guld i nutidens forståelse, for guld i dag er kun et hårdt metal, lige så hårdt som det "rene" intellekt. Det er en

kynisk værdimåler, et illusorisk klenodie, som forrykte menneskeskarer tramper hinanden ned for at nå og holde i hånden et usselt sekund.

Nej, her var det selve kilden, som var gylden, noget i lighed med det mindernes guld, som du selv kan have båret i dit bryst fra din egen barndoms forunderlige dal. Det gyldne kan være blomsterstøvet fra en mælkebøtte en forårsdag, måske en ganske bestemt forårsdag, som var uden sidestykke i dit liv. Det kan være lyset fra en sankthansorm i græsset en sommernat, noget som du aldrig så siden hen. Måske også det sidste birkeløv fra et efterår, som du aldrig mere oplevede. Guldet kan være på sneen og i solnedgangen, men allermost i dette gådefulde, som ingen kan nævne,

men som fra Arilds tid må have været indbegrebet af selve lykken. Om dette ved du kun én ting: det var der engang, det er ikke mere.

Sådan er drømmen om det tabte paradys, mindet om lykkens tidsalder på jorden, da lyden af Guds fodtrin endnu kunne høres i stilheden fra aftenen, som skumrede mellem træerne.

TILVÆRELSENS TOMHED

Efterhånden må der være sket noget med denne ensomme have bag de blinkende sværd. Den er forsvundet. Selv sværdene er forsvundet. Og lysglansen fra deres levende klinger er som en bleg myte i moderne menneskesind. På den måde står vi arme skeptikere lige så tomhændede og tomhjertede tilbage som visse

romerske soldater i året 70 efter Kristus. Fulde af sensationslyst og med spændte nerver brød disse galgenfugle ind i Jerusalems tempel, da byen var blevet erobret. De havde hørt så mange utrolige ting om denne helligdom. Der skulle hvile et overnaturligt guddomsskær over noget, som kaldtes Nådestolen, i en afdeling, som kaldtes det aller-helligste. Dirrende af profan forventning listede sig frem mod dette sted. Hvad ville de komme til at opleve? Hvilket syn ville de få at se?

De oplevede ikke noget. De så absolut ikke noget bortset fra fire almindelige vægge. Den hellige ark, glansen af Guds nærvær, var borte. Den Evige havde trukket sin herlighed, sit flammende lyshav, tilbage fra denne jordiske hytte –

til alt held for den vanhellige hob. Nu var deres liv igen blevet sparet for nogle dage eller år fremover. Men det vidste de ikke.

Nogenlunde på samme måde forsvandt lysskæret over den mystiske forbudte have i urtidslandet mod øst. En skønne dag var det hele forsvundet – Det var igen muligt for nysgerrige mennesker at trænge ind på det forbudte område. Den dag var sikkert en mærkedag, som de ikke glemte så hurtigt. Undrende rykkede de ind på gerningsstedet. Hvor var haven? Var det muligt, at et helt landskab så sporløst kunne synke i dybet, forvandles i et nu til øde ensformighed, et gudsforladt stykke jordisk natur?

Kun de allerfærreste tænkte på en anden mulighed. Sæt mønster-

” Med en fast forankring i både fortid og fremtid bliver paradiset fra Gud en urokkelig vished.

haven bag de blinkende sværd simpelthen var blevet løftet op mod himmelen! Var det egentlig så utænkeligt, at den almægtige skaber havde taget sit paradiset tilbage, gemt det indtil videre i sin høje himmels usynlige havn? I dette tilfælde måtte det også kunne tænkes, at en tilbagevendende, en ny herlig nedsænkning af denne gave fra Gud endnu engang kunne ske for jorden og menneskene.

DINE FREMTIDSDRØMME?

Er det ikke trods alt noget af denne slags, som dukker op i din egen drøm om fremtiden og en bedre verden? En ting er i hvert fald sikkert: Netop når du som menneske allermest føler kulden og karrigheden i dit livs lille stue, netop når din nat bliver lang, dine tanker uden trøst og dine øjne uden tårer, da kan der ligesom med et stige frem for dit sind og dine sanser - lykkelandet med tinder og tårne og gylden lykkedis over lyse eventyrene. Det vil sige: akkurat dette udefinerbare, dette helt anderledes gyldne, dette ubeskrivelige gode og smukke fra din barndoms tabte paradiset. Det smyger sig lægende omkring dig en stakket stund, blidt som et kærtegn, og deet trøster dig. Det trøster dig i den grad, du endnu er menneske, i den grad du endnu er et barn - med evne og trang til at trøstes, med evne og trang til at genvinde det uigenvindelige, opleve det uoplevelige, nyde engangsfænomenet for anden gang. Ikke underligt, at dit hjerte søger at klynge sig til dette øjeblik,

holde det fast, gøre det til din evige hverdag.

Men det er bare barnet, som kan gøre øjeblikket til evighed og forvandle lykken til uvisnelig hverdag. Det er alene barnet, som ejer løftet om det genoprettede paradiset. Men verden i dag er desværre netop den voksnes verden, den håbløst voksnes verden. I den verden hænder det så godt som aldrig, at folk giver sig af med noget så "barnagtigt og naivt" som at skue ind i et nyt land, håbets og fremtidens forjættede land. Den desillusionerede voksne kan kun ryste mildt overbærende på sit kloge hoved over en sådan "barnagtighed". Og menneskeligt set har han også ret. For os mennesker, som vor tilstand er i dag, findes der ingen fremtid. For så vidt er ideallandet derude i det fjerne en ren fiktion. Det er et fata morgana skabt af drømmerens egen længsel, hans fuldstændig urealistiske længsel.

Og dog er dette slet ikke hele sandheden om Utopia. Gennem årtusinder fandtes der realistiske seere i verden, som skimtede konkrete detaljer i konturerne af dette land. Det, de oplevede, var ikke udelukkende længsel. Det var en gudgiven vision med fast forankring i Skaberens plan om de sidste ting. Og heller ikke traditionen bagud er på nogen måde kun en drilagtig remniscens fra de dybeste urgrunde i slægtens sjæl. Historien om Eden kunne Adam indprente i generationers bevidsthed som førstehåndsberetning gennem næsten tusind år.

Med denne faste forankring i

både fortid og fremtid bliver paradiset fra Gud en urokkelig vished, såvel historisk som eskatologisk. Det bliver et ubrydeligt hånd af guddommelig forjættelse fra himmelhvælving til himmelhvælving, fra solnedgang til solopgang, en lysende bro over afgrundsdybet, som for menneskene er blevet historiens hav, udstrakt i sin åbne væld som mellem to klippe-skrænter. Og højt oppe på toppen af hver skrænt en udgave af Guds evige Eden. Sådan vil historiens kærnespørgsmål altid fortone sig som et spørgsmål om redning eller ikke redning, et spørgsmål om helvedes dyb eller himmelborg.

HIMMELEN ER NØGTERN REALISME

Set i dette perspektiv bliver altså Eden-hjemmet fra Første Mosebog en herlig, rystende realitet med umådelig magt, selv over dagen i dag. Og sådan vil det fortsat være, så længe det endnu får lov til at sende sin tindrende Pharosbue gennem den sorte nat i historisk forstand, eller så længe det får lov til at være en håbets oase i ørkenvandrerens indre syn, en virkelig eksisterende og realistisk læskende dug fra morgenrødens skød.

Men også en mere dyster virkelighed har magt, sørgelig magt. Det er den grå bølge af en hverdag uden perspektiv, uden hverken fortid eller fremtid. Hver gang denne virkelighed på ny bryder ind over livet - det gudsforladte liv med dets evige skumring af tomt og trøstesløst nirvana, sker der ubønhørligt det samme. Da må konturerne af lykkelandet derude i horisonten uvægerligt svinde og dø. Det er en falden verdens uundgåelige skæbne. For ét faktum er nu engang ubestri-

deligt, det bryder ubarmhertigt gennem alt, hvad det blotte øje ser, og den nøgne tanke tænker: I kødets verden er døden den store herre og forgængeligheden den store lov. Ørkenvandrerer kunne sagtens slæbe sig nærmere og nærmere hen mod palmelunden i den opflammende oase og kilden med det levende vand, men at nå helt frem til landet derude i levende liv, det var ham ikke givet.

Dødsdalen mellem de to paradiser var hidtil vor uundgæelige skæbne. Som en betonmur rejser døden sig umiddelbart og ubrydeligt omkring menneskeskæbnen og mennesketanken.

Og alligevel - stærkere end alt dette fatale og umiddelbart knugende leger endnu synet af de levendes land, visionen fra toppen af Pisgas' tinder ud over løfternes Kana'an. Med andre ord, i troslængselen, i regnbueskæret, dér lader Gud endnu det tabte land leve og lyse hos hver sjæl, som vil.

Ikke sådan at forstå, at fremtidssyner i sig selv har nogen pant på troværdighed. Også de onde magter tager drømmen og fremtidslængslerne i deres tjeneste. Der findes erhvervsdrømmere, rene professionelle, når det gælder dagdømme og rosenrød optimisme. Hos sådanne kan til tider synet af den sagnombruste lykkeborg med sine elfenbenspaladser og sine gader af guld blive så fortryllende og besnærende, at de ganske enkelt nægter at godtage virkeligheden og den umiddelbare hverdag. Sådanne er ynkværdige og i sandheden at beklage. For de vil aldrig eje andet end syner og drømme. En ganske væsentlig ting var nemlig sådanne seere og tydere uvidende om, nemlig at det virkelige og det hverdagsagtige i

sidste instans danner den eneste farbare bro for mennesker - over mod fremtidens paradys i en nyskabt verden.

Romantik er i sandhed ingen grundtone i Skriftens skabelseshistorie. Sentimentalitet har ingen plads i Guds frelsesmiljø. Det er barnet, det ægte og ukunstlede, med sin enkle realisme, som skal arve landet. Den sentimentale, voksne ekspert i digt og drøm arver ikke en tøddel. For han har foretrukket sin egen tårevædede tragedie om tabets ubønhørighed frem for budskabet om en frelsende Gud, en Gud, som frelser os ind i sit eget rige, løfternes evige Kana'an. Det faktum, at Gud selv skal være der, lysledende, fra dag til dag, fra evighed til evighed, er nok til at skræmme den forhædede romantiker. Så bliver han stående tilbage udenfor med sin drøm, sin "rene" drøm, drømmen om det evigt tabte land.

Lad os hellere være kristne realister, fulde af velfunderet optimisme, visionærer af Guds nåde, drømmere med sande drømme. For da vil vi nær som helst kunne gribe det ubegribelige - landet med den evige lov - det ligger jo der fuldt færdig og venter bare på dig og mig. Du ser det hver

dag som morgenen, lyslevende lige derude i solopgangen, troens solopgang, det mest realistiske, som findes. Pludselig, før du ved af det, skelner du guldets, som danser over fjeldtoppene. Du er så taknemmelig for en enfoldig vished: du har al din rigdom i Gud.

Nok vil natten sænke sig mørk over jorden og menneskene. Men da løfter du bare øjene mod Orions vinkende portaler. Himmelen er ingen æterisk damp, som fejes bort af virkelighedens vindpust, ikke illusoriske avner, som brændes op i spiritualismens flammer. Nej, himmelen er nøgtern realisme. Her er dens virkelighed sted Sion, som kommer dig triumferende i møde, enkelt og tilforladeligt som en hverdag, men alligevel med jublende sang og skinnende fageret "som en brudsmukket for sin brudgom".

Sådan er visheden om det gevundne land, paradiset fra Gud. ♦

Artiklen er Carsten Johnsens bidrag til bogen "Tanker i tiden" udgivet på Norsk Bokforlag i 1972.

Af: Carsten Johnsen
Oversættelse: Birthe Bayer
Foto: istockphoto.com

Hvor blev de af:

50 år +

i sundhedens tjeneste

Afgangsholdet på Skodsborg Fysioterapiskole bestod i 1962 af 14 personer, hvor i blandt var en ung bornholmer, Tommy Koføed. For ham blev det optakten til mere end 50 spændende år i sundhedens tjeneste. Vi traf Tommy i begyndelsen af januar, da han var hjemme for at deltage ved sin brors begravelse. I en stille stund fik vi ham til at fortælle om de mange år borte fra Danmark.

Det stod ikke skrevet i stjernerne, at de to brødre Verner og Tommy, der voksede op på et lille nordbornholmsk landbrug i årene under og lige efter 2. verdenskrig, begge skulle blive fysio-terapeuter. De var vant til at give en hånd med, når det gjaldt arbejde i både stald og på mark. Begge fik dog - efter tur - lov til at forlade øen for at drage til Vejlefjord. Ingen af dem vendte tilbage til Bornholm. Verner oprettede, efter uddannelsen som fysioterapeut, klinik i Maribo sammen med sin kone Aase (Idorn); mens Tommy, efter overstået værnepligt, sammen med sin udkårne tog turen til Grønland for at praktisere og møde de udfordringer, som ventede der.

HVORFOR GRØNLAND?

Straks efter tiden på Skodsborg Fysioterapiskole, blev jeg indkaldt til at aftjene min udsatte værnepligt. Det foregik i CF med noget af tiden på befalingsmandsskole, hvilket samtidig gav mig anledning til at

holde kontakt med Skodsborg. Vi ville egentlig have været til Odense for at oprette en klinik der; men direktør Westerlund opfordrede os stærkt til at hjælpe Adventistkirken med at fortsætte den indsats, der allerede var i gang i Grønland.

HVOR LÆNGE VIRKEDE I GRØNLAND?

Vi boede i Grønland i alt i mere end 6 år. Efter at have haft en lærerig, men krævende, periode på tre og et halvt år, blev jeg i efteråret 1967 tilbudt en stilling på SB, som lærer på fysioterapiskolen.

I 1969 blev vi imidlertid igen bedt om at rejse til Grønland, så i begyndelsen af december 69 stod vi ud af helikopteren i Nuuk (Godthaab) og indåndede den gammelkendte følelse af frostkold luft sammen med en overvældende bevidsthed om, at vi pludselig var vendt tilbage til en meget mere meningsfyldt tilværelse.

DET LYDER, SOM OM GRØNLAND BLEV EN HELT UNIK OPLEVELSE FOR DIG?

Mange af byens beboere havde sagt til os, da vi rejste hjem efter vor første periode i Nuuk, at de vidste, vi ville komme tilbage. Det kunne derfor ikke andet end varme vore hjerter, da vi gentagne gange, af gamle grønlandske venner, blev påmindede om, at nu var vi kommet hjem igen.

Både vore arbejdsforhold og boligforhold var også blevet forbedret. Under min opvækst på Bornholm, hvor min far var en ivrig jæger, og halvdelen af min familie var fiskere, var jeg blevet vel bekendt med en fritidsbeskæftigelse, som passede perfekt ind i den grønlandske livsstil.

De lange, lyse sommernætter, hvor man ikke behøvede så megen søvn, gav mig anledning til at fiske både torsk og ørred efterarbejdstid. Jeg havde til dette formål en lille fiskekutter, som var specialbygget til grønlandske

forhold. Det at jeg brugte havjagt og fiskeri til i fritiden at skaffe os en stor del af de fødevarer, som vi spiste igennem året, var jo også noget som den almindelige grønlander kunne identificere med.

DU KUNNE VÆRE BLEVET EN GOD GRØNLANDSK FANGER; MEN DU VAR JO FYSIOTERAPEUT!

Fysioterapi i Grønland var noget ud over det almindelige. Massage stod ikke ret højt på behandlingslisten på et hospital, der er meget engageret med diverse former for traumaer.

En morgen blev jeg dog kaldt til en operationsstue, hvor en storfanger fra det nordgrønlandske lå på operationsbordet. Han var kommet for at søge lægehjælp, der var bedre end den, som den lokale jordemoder havde været i stand til at tilbyde. (Jordemødre var ofte den eneste medicinske hjælp, der var tilgængelig på de udsteder, som lå spredt op langs vestkysten). Kirurgen mente det drejede sig om en svulst. Jeg fik lov at give mit besyv med og bad om lov til at give patienten fysioterapeutisk behandling i en uges tid. Det tog faktisk mindre end en uge at "udjævne" denne myose ved hjælp af varme, ultralyd og en smule massage. Fangeren rejste glad hjem! Og fra udstedets jordemoder hørte vi i flere år derefter godt nyt om fangerens fortsat gode helbred.

MEN I REJSTE ALLIGEVEL FRA GRØNLAND IGEN!

Den sidste tid på Grønland fik vi gamle kendinge, Ole og Edda Bakke, til naboer i præsteboligen. Ole havde taget sin teologiske uddannelse i USA og i tillæg nogle klasser fra the School of Public Health i Loma Linda. De var med til at vække min interesse for mere uddannelse - denne gang indenfor forebyggende sundhedsvirksomhed.

Vi tog afsted til USA i juli 1972. Forinden blev vi dog bestjålet i København, overvandt alle genvordigheder og endte i La Sierra, Californien, hvor en venlig dansker, Viktor Christensen, skaffede os logi for en uge i en af elevbygningerne.

Mit fysioterapidiplom fra Skodsborg var blevet stjålet i København sammen med resten af vore papirer. Alligevel tog jeg mod til mig og kørte hen til en lokal fysioterapi klinik, hvor Ole Bakke havde arbejdet. Jeg overbragte ejeren en hilsen fra Ole og spurgte, om han måske kunne finde noget for mig at gøre. Heldigvis bad han ikke om at se nogen dokumenter, men sørgede for, at jeg straks fik deltidsarbejde på tre af byen Riversides hospitaler.

PREVENTION IS BETTER THAN CURE (FOREBYGGELSE FREMFOR HELBREDELSE)!

De første måneder i USA overbeviste mig om værdien af relevante studier, så det tog ikke lang tid, før jeg besluttede mig for at sigte på et doktorat i Preventive Care fra Loma Lindas School of Public Health.

Første trin blev nået i 1977. I mellemtiden var skolens dekan blevet klar over den grundige undervisning, som Roland Nielsen på SB havde givet os i anatomi, så jeg blev tilbudt at overtage den del af undervisningen i anatomi ved LLU's tandlægeskole. De tilbød en god løn og gratis undervisning fremover, så jeg kunne fortsætte mine studier til et doktorat i anatomi.

Nogenlunde samtidig blev jeg opsoget af en repræsentant fra Porter SDA Hospital i Denver, Colorado. Han inviterede os på weekendtur til Denver. Vi tog imod invitationen, så vi i det mindste kunne få en lille ekstra oplevelse ud af det.

Weekenden resulterede i en arbejdsoplevelse på 7 år, der i alt for os blev helt unik.

I 1983 tog vi mod en opfordring fra London til i en periode at lede Divisionens helse-arbejde, men to år senere returnerede vi til Colorado.

MEN I DAG BOR DU I CALIFORNIEN?

I sommeren 1987 blev vores yngste datter, Birgit, gift. Det foregik i Loma Linda. Under vores besøg der, blev jeg bedt om at komme til en samtale i nabobyen Riverside, hvor La Sierra University ligger. Her søgte man en ny leder til 'Health Service Department', og stillingen endte med at være min.

Jeg underviste på La Sierra indtil 1998, hvor jeg blev tilbudt at optage et bachelor program i Health Science på Loma Linda University. Efter tre år blev det tid at tænke på at drage fordel af pensionsalderen. Jeg havde jo både hus og have, så jeg skulle sagtens få tiden til at gå.

HVORDAN ER DET SÅ AT VÆRE HJEMMEGÅENDE PENSIONIST, MENS DIN ÆGTEFÆLLE NANCY, STADIG ARBEJDER?

Det er en indholdsrig tilværelse. Jeg kan tage med på rekrutteringsture, når Nancy skal rundt for at finde nye studerende til sygeplejeskolen. Det er fornøjeligt at møde unge studerende på de mange forskellige colleges; men Nancy underviser også i Adventistkirkens internationale sygeplejeprogram. Vi har i den sammenhæng været i både Thailand, Argentina og Japan.

I Japan har kirken en sygeplejerskeskole med ca 100 elever. Ved siden af undervisningen var vi så heldige at se kirsebærtræerne blomstre i april. Jeg har intet imod at være kuffertbærer på sådanne ture. ♦

Skulle du efter at have læst dette have fået lyst til at sende en hilsen til Tommy Kofoed, kan du benytte adressen: tfkofoed@gmail.com

Kalenderen:

SNART FULDT HUS PÅ SKAR- RILDHUS

Deltagerlisten til årets seniorstævne bliver dag for dag længere og længere. Rundt om i Norge og Danmark har forventningens glæde allerede begyndt at brede sig. Mange af årets nytårshilsener sluttede med ordene: Vi ses på Skarrildhus! Så har du ikke allerede sikret dig en plads ved stævnet, må du hellere gøre det snarest. Dage 7-12 juli bliver fyldt med vitaminer for både krop og sind.

Mens delegerede fra hele verden strømmer til San Antonia i Texas, USA for at deltage i Adventistkirkens verdenskongres, vil 135 seniorer fra Norge og Danmark samles til seniorstævne på Hotel Skarrildhus ved Kibæk i nærheden af Herning. I modsætning til Texas,

vil der ikke være nogen revolutionerende forslag at tage stilling til på Skarrildhus. De deltagende seniorer kan nyde omgivelserne, de nærrende måltider, det sociale fællesskab og det inspirerende program i fulde drag.

FOKUS PÅ TREENIGHEDEN

Seniorstævnets hovedtaler kommer i år fra Andrews University i Michigan. Siden han forlod Danmark i 2004, har Paul Birch virket nogle år i Australien, men er nu endt i USA, hvor han bl.a. underviser i teologi.

Paul er en dygtig formidler, der formår at forklare bibelske mysterier, så både unge og ældre føler sig beriget. Han har valgt under seniorstævnet at sætte fokus på Treenigheden, som er én af de doktriner, der lige siden oldkirken har været genstand for mange debatter, og som også ledende personer indenfor Adventistkirken har haft problemer med.

Paul kunne have siddet i Texas og givet sit besyv med i diskussionerne omkring kvinders mulighed for ordination; men har valgt samværet med den generation i Skandinavien, som han efter eget udsagn "skylder så meget".

DAGE MED MENING

Der afvikles under seniorstævnet mange aktiviteter, som har til formål at give gode underholdende og meningsfyldte dage i et kristent fællesskab. Aktiviteterne arrangeres sådan, at der er lidt for enhver smag og der vil hver dag være tilbud om at deltage i bibeltimer, ligesom der hver aften er sang og musik, og mulighed for at høre sidste nyt fra Adventistkirkens verdenskongres i Texas.

Foruden aktiviteterne på Skarrildhus, vil der være gode muligheder for at kombinere opholdet med udflugter og ture i omegnen.

PRAKTISKE OPLYSNINGER

Prisen for deltagelse i seniorstævnet er kr. 3.000 pr. person. Der er mulighed for afhentning i Brande e.l. efter nærmere aftale. Når du tilmelder dig hos Bent Nielsen på tlf. 6590 2570 bedes du samtidig gøre opmærksom på, om du ønsker vegetarisk mad. ♦

På gensyn
Walder Hartmann

Af: Walder Hartmann
Foto: Arkiv

Kalenderen:

Nærumskole Seniorfest

søndag den 10. maj 2015 kl 14.00

Sted: Menighedssalen ved siden af skolen.

Har du en fortid som elev på Nærumskolen indtil omkring 1965, er du et potentielt emne som gæst.

Da der har været stor interesse for de to tidligere sammenkomster, vil vi nu finde sammen igen. Kender du nogle tidligere elever fra skolen, anmodes du om, at videregive invitationen.

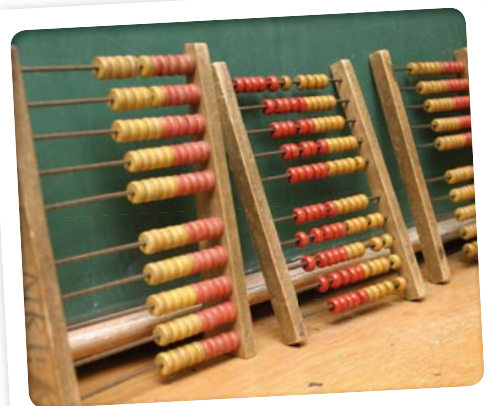
Vi mødes til et let eftermiddagsbord, - og spiser middag sidst på eftermiddagen. Din livsleedsager er naturligvis også velkommen.

Pris for servering, lokaleleje, rengøring, mv. er 200 kr./person.

Snarlig tilmelding til Erik Flindt 2615 7575, eller Allan Møller 3067 6672 (allan.e.moller@gmail.com).

Vi betragter tilmeldingen som bindende fra udgangen af april.

Vær meget velkomne i Nærum hvor vi mindes barndommen.
Erik Flindt Allan Møller

Vejlefjord i lyst og nød

**Sabbatten den 5. september bliver
jubilæumsdag på Vejlefyrdskolen.**

125 år for kostskolevirksomhed i DK
og 85 år for Vejlefjord.

Læs den spændende historie om alt dette
i jubilæumsbogen, der udkommer i maj.

Efterlysning: Himmerlandsgårdens historie

Sidder du inde med interessante
oplysninger fra Himmerlandsgårdens
historie, så tag endelig kontakt til Kam-
ma Jensen, der er ved at samle materiale
til en bog om emnet.

Kom med dit bidrag på
kammajensen@gefiber.dk

En moderne bøn:

Midt i en stresset hverdag...

Gud, du må hjælpe mig.
Jeg presses fra alle sider.
Jeg vil gerne gøre det så godt som muligt,
men kravene er så mange,
at jeg umuligt kan opfylde dem alle.
Mine kræfter slår ikke til.
På arbejdet er tempoet sat op,
og hjemme er det svært
at få hverdagen til at fungere.
Familien kræver mig
og forventer så meget af mig.
Gud, jeg frygter for at miste mig selv.
Hjælp mig!
Giv mig styrke, så jeg ikke svigter mine kære.
Giv mig tro, så jeg ikke svigter dig.
Giv mig tålmodighed, så jeg ikke bliver for hastig
og gør dem ondt, jeg nødtigt vil såre.
Lær mig at hvile i din kærlighed,
så jeg lærer at sætte grænser
og får kraft til det, jeg skal.

(Holger Lissner, Den Danske Salmebog, s. 890)

DET SKER:

April:

1. april er der deadline på indhold til næste Aktive seniorer magasin, som blir udgivet i maj.

Maj:

Årsmøde på Himmerlandsgården. Husk at tilmelde dig for at være sikker på mad og overnatning.
www.adventist.dk/aarsmode

Juli:

7.-12. juli er der Seniorstævne på Skarrildhus. Tilmelding snarest til Bent Nielsen.